

opusdei.org

Niečo veľké a nech je to láska (II): Čím by mohol byť tvoj život

Snom každého kresťana je, aby jeho meno bolo zapísané v Božom srdci. Druhý text série o povolání – Niečo veľké a nech je to láska – uvažuje o tejto skutočnosti.

05.02.2019

Mezopotámia bola svedkom zrodu a zániku jedných z najstarších civilizácií sveta: Súmerov, Akkadov, Babylončanov, Chaldejcov... I keď

sme sa o niektorých z nich možno učili v škole, pripadajú nám ako vzdialené kultúry, ktoré s nami príliš nesúvisia.

V tejto oblasti sa však narodil niekto, kto je členom našej rodiny. Menoval sa Abram, pokiaľ mu Boh nezmenil meno na Abrahám. Biblia zaznamenáva jeho život zhruba 1850 rokov pred príchodom Ježiša Krista na zem. O štyri tisíc rokov neskôr na neho stále spomíname, keď ho pri svätej omši vzývame ako „nášho otca vo viere“ [1], pretože on dal vznik našej rodine.

Zavolať som Ťa Tvojím menom

Abrahám je jeden z prvých kto vstúpil do dejín, pretože odpovedal na Božie volanie. V jeho prípade išlo o ojedinelú žiadosť : „ Odíď zo svojej krajiny, od svojho príbuzenstva zo svojho otcovského domu do krajiny, ktorú Ti ukážem“ (Gn12,1). Po ňom

potom vedľa iných nasledoval Mojžiš, Samuel, Eliáš a ostatní proroci...

Všetci počuli Boží hlas, ktorý im rôznym spôsobom ponúkal aby odišli zo svojej krajiny a začali nový život s Nim. Boh im podobne ako Abrahámovi slúbil, že v ich živote urobí veľké veci : „ Urobím z Teba veľký národ, požehnám Ťa a preslávim Tvoje meno a Ty budeš požehnaním“ (Gn 12,2). Pretože každého z nich zavolať vlastným menom, uchováva Starý zákon nielen spomienku na Božie skutky, ale i na mená tých, ktorí sa s Bohom na nich zúčastňovali a list Židov ich za to s nadšením chváli (srov.Žid. 11,1-40).

Keď Boh poslal svojho Syna na svet, nepočuli povolání ľudia len Boží hlas, ale videli i jeho ľudskú tvár : tvár Ježiša Krista. Boh ich povolal, aby začali nový život a zanechali za sebou v dejinách nezmazateľnú

stopu. Poznáme ich mená : Mária Magdaléna, Peter, Ján, Ondrej...a vďačne na nich spomíname.

A potom? Môže sa zdať, že sa po Ježišovom nanebovstúpení Boh utiahol do úzadia. Jeho pôsobenie v skutočnosti nieže len neprestalo, ale sa dokonca ešte zintenzívnilo. V priebehu svojho života na zemi si Boh vyvolil len niekoľko málo ľudí, ale za posledných dve tisíc rokov „zmenil životné plány“ miliónom mužov a žien, pred ich očami otvoril horizonty o ktorých sa im ani nesnívalo. Mená mnohých z nich poznáme, pretože tvoria súčasť kalendára sviatkov svätých. Okrem toho existuje ešte ďalšie nesmierne množstvo neznámych svätcov „ zo všetkých národov, kmeňov, plemien a jazykov “ (Zj7,9), ktorí boli naozajstnými „ protagonistami dejín“ [2].

Boh nás hľadá a klope na naše dvere tu a teraz. Svätý Josemaría so záľubou rozjímal slová proroka Izaiáša „ Ty si môj“ (Iz 43,1). Hovoril, že tieto slová „ chutia ako plást medu“ [3], pretože mu dávajú poznať, že je Bohom milovaný najvyšším osobitným a jedinečným spôsobom.

I nám môžu tieto slová chutiť ako plást medu, pretože nám zjavujú, že Bohu na našom živote záleží a s každým z nás počíta a každého volá. Snom každého kresťana je aby jeho meno bolo zapísané v Božom srdci a tento sen je každému na dosah. Spočítaj hviezdy, ak ich dokážeš spočítať.

Pozerať sa na náš život takto, v nadväznosti na život veľkých svätcov, môže nám pripadať trochu prehnané. Máme predsa skúsenosť s vlastnou slabosťou. Ale i Mojžiš, Jeremiáš a Eliáš zakúsili v živote slabosť a ťažké chvíle [4]. Sám Izaiáš

si raz povzdychol : „ Darmo som pracoval, márne a zbytočne strávil svoju silu“ (Iz 49,4). Je pravda, že sa život niekedy javí a nie príliš zmysluplný a zaujímavý, pretože sa naše plány až veľmi rýchlo rútia a otázka „ prečo chcem žiť“ po skúsenostiach s neúspechmi, utrpením a smrťou zostáva ako keby bez odpovede.

Boh dokonale pozná celú túto rozkolísanosť a zmätok, ktorý to v nás môže spôsobiť a predsa nás hľadá. Preto prorok prestáva nariekať a počúva pozorne Pánov hlas : „ Ustanovím Ťa za svetlo pohanom, aby si bol mojou spásou až do končín zeme“ (Iz 49,6). Sme slabí, to však nie je celá pravda v našom živote. Pápež František napísal : „Priznajme si svoju slabosť, ale nechajme Ježiša, aby nás chytil do svojich rúk a poslal nás. Sme krehkí, ale poklad ktorý nesieme, nás robí veľkými a môže urobiť lepších a

šťastnejších tých, ktorí ho prijímajú.
[5]. Božie volanie je prejavom veľkého Božieho milosrdenstva, ktoré je znamením, že má ma rád a že mu na mne záleží. „ Boh počíta s Tebou s takým aký si, nie kvôli tomu čo máš. V jeho očiach nemá žiadnu cenu odev, ktorý nosíš alebo mobil, ktorý používaš, nezaujíma ho či si podľa módy, zaujímaš ho len Ty, taký aký si. V jeho očiach máš cenu a Tvoja hodnota je nedoceniteľná“ [6]. Keď nás Boh volá, oslobodzuje nás, pretože nám pomáha vymaniť sa z bezvýznamného spôsobu života, zameraného na uspokojovanie drobných potrieb, ktoré nemôžu uhasiť náš smäd po láske. „ Keď sa rozhodneme Pánovi odpovedať : moja sloboda patri Tebe, budeme oslobodení od všetkých pút, ktoré nás púťali k bezvýznamným veciam“ [7]. Boh vyslobodzuje našu slobodu z jej malosti a otvára jej veľkosť dejín svojej Lásky k ľuďom, v ktorých má každý svoje miesto.

„Povolanie v nás zapaluje svetlo, cez ktoré spoznáваме zmysel svojho života, vo svetle viery sa presvedčujeme o dôvodoch svojej pozemskej existencie. Náš život súčasný, minulý i budúci dostáva nový význam, nový rozmer, ktorý sme predtým netušili. Všetky udalosti a činy majú teraz svoje pravé miesto : chápeme, kam nás Boh chce viesť a sme unesení úlohou, ktorá nám je zverená“ [8]. Pre toho komu sa dostalo Božie povolanie a odpovedal naň už neexistujú bezvýznamné malé veci. Všetko je prežiarené príslubom: „Učiním Ťa veľkým národom“ (Gn12,2). V tvojom živote učiním veľké veci, zanecháš stopu, budeš šťastný a budeš druhým rozdávať šťastie. „ Keď On o niečo požiada, v skutočnosti ponúka dar. Nie sme to my, kto robí niečo pre Boha, je to Boh, kto osvetľuje náš život a naplňa ho zmyslom“ [9]. Vo svetle povolania tiež poznávame, že dôležitosť nášho života sa nedá merať

veľkosťou uskutočnených plánov. Len málo z nich môže zapísať svoje meno medzi veľikánov svetových dejín. Božia veľkosť sa meria skôr podľa ich vzťahu k jedinému skutočnému veľkolepému plánu, ktorým sme boli vykúpení. „Rozhodujúce okamihy svetových dejín boli nepochybne ovplyvnené dušami o ktorých historické knihy mlčia. Kto sú tí, ktorým vďačíme za rozhodujúce okamihy v našom živote, to sa dozvieme až v deň keď všetko skryté vyjde najavo“ [10]. Vykúpenie sa uskutočňuje práve teraz![11]. Ako na ňom máme spolupracovať? Tisícimi rôznymi spôsobmi. Boh nás bude osvecovať, aby sme vedeli ako na to: „Boh chce, aby sa sloboda človeka podieľala nielen na odpovedi na povolanie, ale aj na jeho formovaní“ [12]. Odpoveď je motivovaná aktuálnou milosťou, ktorú Boh udeľuje, keď volá bez toho, žeby obmedzoval ich slobodnú povahu. Keď vykročíme na cestu, Boh nám z

miesta kde sa nachádzame ukáže, aký sen vysnil pre náš život. Tento sen „sa bude naplňovať“ postupne, preto záleží aj na našej spolupráci a schopnosti snívať. Svätý Josemaría hovoril, že ak budeme snívať, skutočnosť ďaleko predbehne naše sny, pretože kto sníva naozaj, ten sníva s Bohom. Takto vo veľkom necháva Boh snívať Abraháma: „Pozri na nebo a spočítaj hviezdy, ak ich dokážeš spočítať“ (Gn 15,5).

Vždy je to záležitosť dvoch

Boh vstupuje Abrahámovi do života, aby s ním zostal, aby sa s ním spojil s jeho osudom : „Žehnám tých, čo Ťa budú žehnať a preklájam tých čo Ťa budú preklínať. V tebe budú požehnané všetky pokolenia zeme“ (Gn 12,3). Abrahám sa delí vo svojom životnom príbehu delí o hlavnú úlohu s Bohom. Je to príbeh o Abrahámovi a Bohu – o Bohu a Abrahámovi až natoľko, že od tej

chvíle sa Boh predstavuje ľuďom ako „Boh Abrahámov“ [13].

Povolanie na prvom mieste pozýva k životu s Bohom. Neznamená to robiť niečo zvláštne, ale robiť skôr všetko s Ním, robiť „všetko pre lásku“ [14]. Niečo podobné sa odohralo v živote Ježišových učeníkov : Ježiš si ich vybral predovšetkým preto „aby boli s Ním“. Až potom evanjelista dodáva : „Pretože ich chcel poslať kázať“ (Mk 3,14). Preto aj my keď počujeme Boží hlas nesmieme si myslieť, že Boh z ďalekého neba žiada od nás nejakú ťažkú, nesplniteľnú úlohu“. Pokiaľ nás Boh skutočne volá, tak nás volá preto, aby sme sa ponorili do jeho života a aby sme sa zapojili do jeho plánu. Volá nás, aby sme zostali v jeho Láske (porov. Ján 15,8). Z Božieho Srdca, zo skutočného priateľstva s Ježišom budeme môcť celému svetu prinášať jeho Lásku. On s nami počíta..., a preto chce byť s

nami, alebo naopak povedané : chce byť s nami..., a preto s nami počíta.

Chápeme, prečo ľudia, ktorí počuli Boží hlas a vydali sa za ním, k tomu povzbudzujú aj tých, ktorí Božie volanie začínajú tušiť. Ľudia v prvom momente začínajú väčšinou pociťovať strach. Strach vyvolaný niečím vzdialeným a neznámym, ktorý rozširuje ich horizonty z Boha, ktorý ich po všetkých stránkach prevyšuje. Tento strach však netrvá dlho. Ide o normálnu ľudskú reakciu, ktorá nás nemá nejako prekvapovať. Bola by chybou nechať sa strachom ovplyvniť. Skôr sa mu treba postaviť a nebáť sa ho v tichosti preskúmať. Veľkým životným rozhodnutím a plánom, ktoré za sebou zanechali stopu, takmer vždy predchádzalo obdobie strachu prekonaného neskôr pomocou pokojnej úvahy a tiež potrebnej dávky odvahy.

Svätý Ján Pavol II. zahájil svoj pontifikát výzvou, ktorú ešte dnes udržiavame v pamäti : „Otvorte dokorán brány Kristovi (...). Nebojte sa“ [15]. Benedikt XVI. na túto výzvu nadviazal po svojom zvolení a povedal, že týmito slovami „ pápež hovoril ku všetkým ľuďom, predovšetkým k mladým“. Potom si položil otázku : „ Čo snád' všetci nemáme nejakým spôsobom strach, ak necháme Krista úplne vstúpiť do svojho vnútra, otvoríme sa mu skutočne – strach, že by mohol odnieť niečo z nášho života? Nemáme snád' strach zrieknuť sa niečoho veľkého, jedinečného, čo robí život taký krásny? Neriskujeme, že sa neskôr ocitneme v neistote a budeme zbavený slobody? “[16]. A ďalej pokračoval : „ A ešte raz chcel pápež povedať : Nie! Kto nechá vstúpiť Krista, nestráca nič – nič – absolútne nič z toho čo robí život krásnym slobodným a veľkým. Nie! Len v tomto priateľstve sa otvárajú

dokorán brány života. Len v tomto priateľstve sa otvárajú veľké možnosti pre ľudské bytosti. Len v tomto priateľstve okúsime čo je krásne a čo oslobodzuje“ [17]. Na záver sa pripojil výzve svätého Jána Pavla II. a povedal : „Tiež by som dnes rád (...) na základe skúsenosti dlhého osobného života, Vám chcel drahí mladí povedať : Nemajte strach z Krista! On nič neberie ale dáva všetko. Kto sa mu oddá, dostane stonásobne. Áno, otvore dokorán, otvorte brány Kristovi a nájdete pravý život“ [18]. Taktiež pápež František nám často pripomína : Žiada Ťa aby si nechal všetko, čo ťaží Tvoje srdce, vzdal sa majetku a urobil miesto pre Neho“ [19].

Získame tak rovnakú skúsenosť ako všetci svätí a síce, že Boh nič neodníma, ale naplňuje srdce pokojom a radosťou, ktorú svet nemôže dať. Ak sa vydáme touto cestou, strach ihneď ustúpi hlbokej vďačnosti : „ Ďakujem tomu, ktorý mi

dal silu, Ježišovi Kristovi, nášmu Pánovi, že ma uznal za verného (...), napriek tomu, že som bol rúhač, prenasledovateľ a násilník. Dostalo sa mi však milosrdenstva“ (1 Tim1,12-13). Skutočnosť, že všetci máme nejaké povolanie ukazuje, že Božie milosrdenstvo sa nenechá odradiť našimi hriechmi a slabosťami. Stojí pred nami Miserando atque eligendo (Pozrel sa na nich s láskou a vyvolil ich), ako hovorí biskupské heslo pápeža Františka. Lebo pre Boha, vyvoliť si a zľutovať sa, odpúšťať našu malosť znamená to isté. Podobne ako Abrahám, svätý Pavol a všetci Ježišovi priatelia si môžeme byť istí nie len tým, že nás Boh volá a sprevádza ale i tým, že nám pomáha : sme presvedčení o tom, že „Ten ktorý [v nás] toto dobré dielo začal privedie ho ku koncu dňa Ježiša Krista“ (Flp.1,6). Vieme, že naše problémy, i keď sú niekedy vážne nemajú posledné slovo. Svätý

Josemaría to často pripomínal prvým veriacim z Opus Dei : „ Keď Boh plánuje nejaké dielo v prospech ľudí, myslí najskôr na osoby, ktoré by použil ako nástroj ... a udelil im všetky potrebné milosti“ [20].

Božie volanie je teda výzvou k dôvere. Jedine dôvera nám umožní žiť tak, aby sme neboli zotročovaní kalkulovaním s našimi silami a schopnosťami, jedine dôvera nám umožní uskutočniť úžasnú skúsenosť, že môžeme čerpať zo síl a schopnosti toho Druhého. Je to ako pri zliezaní vrcholkov hôr, keď sa musíme spoliehať na toho kto šplhá pred nami a ktorý dokonca visí na rovnakom lane. Ten, kto je pred nami, nám ukazuje, kde dať nohu a pomáha nám vo chvíľach, kedy by sme spanikárili a dostali závrat ak by sme boli sami. Postupujme tak ako pri výstupe na horu, len s tým rozdielom, že teraz svoju dôveru nevkladáme do nám podobného

človeka, ani do najlepšieho priateľa, ale priamo do Boha, ktorý „ zostáva verný, pretože nemôže zaprieť sám seba“ (2 Tim 2,13).

Vy sami vyšliapete cestu

„ Abrahám sa vydal na cestu, ako mu Pán prikázal“ (Gn12,4) a v jeho živote začala etapa, ktorá navždy poznamenala jeho existenciu. Od tej chvíle sa jeho život riadil Božími pokynmi : vydať sa z jedného miesta na druhé, vyhýbať sa zlým ľuďom, veriť tomu, že počne potomka a skutočne ho počne a byť pripravený ho obetovať. Aby mohol Abrahám povedať Pánovi áno, potreboval byť neustále slobodný. Tiež život ľudí, ktorí idú za Bohom, sa nevyznačuje len blízkym vzťahom a spoločenstvom s Bohom ale i skutočnou, pravdivou a neustálou slobodou.

Kladná odpoveď na Božie volanie nielen, že otvorí pred našou slobodou nové obzory a dá im plný

zmysel – „niečo veľké a je to láska“ [21], hovoril svätý Josemaría -, ale tiež nás núti, aby sme svoju slobodu neustále uplatňovali. Odovzdať sa Bohu neznamená, stúpiť si na pomyslený „bežiaci pás“, ktorý je riadený a ovládaný niekým a ktorý nás bez našej vôle povezie až do konca života, rovnako to neznamená jazdu po dokonale nalinkovanej a predom skontrolovanej železničnej trati, na ktorej nás nič nemôže zaskočiť. Celý život budeme zisťovať, či vernosť prvému zavolaniu od nás vyžaduje stále nové a niekedy i náročné rozhodovanie. Pochopíme, že Božie povolanie nás núti, aby sme neustále rástli v slobode. Aby človek mohol lietať vysoko, ako na ktorejkoľvek ceste lásky -, potrebuje krídla očistené od blata a veľkú schopnosť ovládať svoj vlastný život, ktorý je často zotročovaný malichernosťami. V krátkosti, veľkosť Božieho volania musí odpovedať veľkosti slobody, umocnenej vernou

odpoveďou na milosť a prospieváním v čnostiach, ktoré nám pomáhajú byť skutočne sami sebou.

Svätý Josemaría hovorieval mladým ľuďom, ktorí za nim v začiatkoch Diela chodili, že všetko sa muselo najskôr vybudovať, dokonca i cesta po ktorej mali kráčať. A tú cestu, ktorú im Pán ukázal a ktorá mala viesť celým svetom, mali prešliapať oni. „Nie sú pre Vás pripravené žiadne cesty... Sami ich musíte cez hory vyšlapovať stopami svojich krokov“ [22]. Naznačoval tým otvorený charakter každého povolania, ktorý je treba objaviť a pestovať. I dnes odpoveď na Božie volanie, znamená istým spôsobom vyšlapovať si vlastnú cestu stopami vlastných krokov. Boh nám nikdy neprezradí dokonale pripravený plán. Neprezradil ho ani Abrahámovi, ani Mojžišovi, ani apoštolom. Pred svojím nanebovstúpením im len povedal :

„Idte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkým národom“ (Mk 16,15). Ako? Kadiaľ? Akými prostriedkami? To všetko sa upresňovalo postupne. A tak je tomu aj v našom prípade : cesta sa bude pred nami v priebehu nášho života postupne ukazovať a vznikať vďaka úžasnej zmluve medzi Božou milosťou a našou slobodou. Dejiny povolania sú „dejinami nevysloveného dialógu medzi Bohom a človekom, ktorý na Božiu lásku odpovedá“ [23]. V dejinách nášho povolania sa prelína naše pozorné počúvanie Božích vnuknutí s tvorivosťou, s ktorou sa snažíme uviesť Božie vnuknutia do svojich skutkov.

Panna Mária, ktorá sa so svojim „áno“ v Nazarete stala pre všetkých vzorom, nám dáva príklad i svojim celoživotným ustavičným počúvaním a plnením Božej vôle, na ktorú sa občas zniesol šedý svit viery. „ Mária,

to však všetko uchovávala v srdci a uvažovala o tom“ (Lk 2,19). Po boku svojho Syna naša Matka postupne zisťovala, čo od nej Boh žiada. Preto ju tiež nazývame dokonalou Kristovou učeníčkou. Jej sa zverujeme a prosíme ju, aby bola našou hviezdou, ktorá vždy povedie naše kroky.

Nicolás Álvarez de las Asturias

[1].Rímsky misál, 1. eucharistická modlitba

[2]. František, predslov na modlitbovej vigílii SDM v Krakove, 30-VII -2016.

[3].Boží priatelia, č.312

[4]. Srov. napr. Nm 11,14 n: „ Nemôžem sám uniesť tento národ, je to nad moje sily. Keď už chceš so mnou takto jednať, radšej ma zabi, ak som u teba našiel milosť, aby som sa nemusel dívať na svoje trápenie“ Jr

20,18: „ Prečo som vyšiel z matkinho lona? Aby som videl trápenie a strasti, aby v hanbe končili moje dni?
1Kr 19,4: Už dosť, Hospodin, vezmi si môj život, veď nie som lepší ako moji otcovia“

[5].František, ap. exh. Gaudete et exultate (19-III-2018),č.131

[6].František predslov na SDM v Krakove, 31-VII-2016

[7].Boží priatelia, č.38

[8]. Íst s Kristom, č.45

[9]. F.Ocáriz, Luz para ver, fuerza para querer. ABC, 18-IX-2018

[10]. Svätá Terézia Benedikta z Kríža (Edith Stein), Vida escondida y epifania.

In: Obras Completas V, Burgos 2007, 637

[11]. Krížová cesta, 5. zastavenie, č.2

[12]. F.Ocáriz, „ La vocación al Opus Dei como vocación en la Iglesia“. El Opus Dei en la Iglesia, Rialp, 1993, s. 152

[13].Srov Ex 3,6: Mt 22,32

[14].Svätý Josemaría, Súkromné poznámky IV, č.296, 22-IX-1931 (In: Camino, edición critico-histórica,komentár k b.813).

[15].Svätý Ján Pavol II., Homília pri svätej omši na zahájenie pontifikátu, 24-V-2005-1978

[16].Benedikt XVI., Homília pri svätej omši na zahájenie pontifikátu, 24-4-2005.

[17]. Taktiež

[18]. Taktiež

[19].František, Homília pri kanonizačnej liturgii, 14-X- 2018. Srov. tiež Gaudete et Exultate, č. 32

[20].Instrucción, 19-III-1934, č.48

[21]. A.Vázquez de Prada, Zakladatel'
Opus Dei, sv.1, s.73.

[22].Cesta, č.928.

[23].Svätý Ján Pavol II., ap. exh.
Pastores dabo vobis (25-II-1992),č.36

Nicolás Álvarez de las Asturias

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/nieco-velkeho-a-nech-je-to-
laska-ii-cim-by-mohol-byt-tvoj-zivot/](https://opusdei.org/sk-sk/article/nieco-velkeho-a-nech-je-to-laska-ii-cim-by-mohol-byt-tvoj-zivot/)
(26.03.2025)